

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 731/2016-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. októbra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Attilom Elekom, advokátska kancelária, Jovická 2, Rožňava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1 Co 208/2013 z 18. decembra 2013 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 134/2014 zo 14. októbra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. februára 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpenej JUDr. Attilom Elekom, advokátska kancelária, Jovická 2, Rožňava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Co 208/2013 z 18. decembra 2013 (ďalej len „namietaný rozsudok“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Cdo 134/2014 zo 14. októbra 2015 (ďalej len „namietané uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa návrhom podaným na Okresnom súde Rožňava (ďalej len „okresný súd“) domáhala vrátenia daru, a to špecifikovaných nehnuteľností. Okresný súd jej návrh rozsudkom z 11. marca 2013 zamietol s tým, že žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Proti označenému rozsudku podala sťažovateľka odvolanie, ktorému krajský súd nevyhovел a prvostupňový rozsudok potvrdil ako vecne správny, pričom náhradu trov konania žiadnemu z účastníkov nepriznal. Právoplatné rozhodnutie – namietaný rozsudok napadla sťažovateľka dovolaním. Najvyšší súd namietaným uznesením dovolanie odmietol a sťažovateľke uložil povinnosť uhradiť odporcom trovy konania.

Sťažovateľka sa domnieva, že oboma namietanými rozhodnutiami došlo k porušeniu jej označených práv, a argumentuje, že namietaný rozsudok krajského súdu je poznačený nedostatkami v skutkových zisteniach, obsahuje nesprávne právne závery a neobsahuje dostatočné odôvodnenie.

Sťažovateľka dôvodí, že už v priebehu prvostupňového konania sa objavili závažné pochybnosti o hodnovernosti výpovedí jednotlivých svedkov, preto mal podľa jej názoru odvolací súd zvoliť postup podľa § 214 ods. 1 písm. a) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) a zopakovať vykonané dokazovanie. Sťažovateľka tiež argumentuje, že v odvolaní predostrela novú argumentáciu a odvolací súd, ktorý prevzal ako vecne správne skutkové a právne závery prvostupňového rozhodnutia, tak vo svojom odôvodnení neposkytol náležitú odpoveď na všetky podstatné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

Sťažovateľka namieta aj spôsob rozhodnutia dovolacieho súdu o trovách dovolacieho konania, keď oba súdy, a to okresný súd, ako aj krajský súd, nepriznali právo na náhradu

trov konania žiadnemu z účastníkov, kým dovolací súd stanovil sťažovateľke povinnosť úhrady trov konania odporcov.

Opierajúc sa o všetky uvedené skutočnosti sťažovateľka ústavnému súdu navrhuje, aby vo veci rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným rozsudkom krajského súdu a namietaným uznesením najvyššieho súdu, priznal jej finančné zadosťučinenie v sume 2 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

V zmysle judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03).

Riadiac sa zásadou materiálnej ochrany ústavnosti judikatúra ústavného súdu reflektujúca na rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri rozsudok z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54) v prípade procesného rozhodnutia dovolacieho súdu o odmietnutí dovolania pre jeho neprípustnosť zároveň garantuje zachovanie lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu druhostupňového súdu (podobne III. ÚS 114/2010).

V zmysle uvedeného preto ústavný súd preskúmal uplatnené námietky sťažovateľky aj vo vzťahu k namietanému rozsudku krajského súdu, ktorý bol napadnutý dovolaním sťažovateľky, pričom podané dovolanie bolo odmietnuté ako neprípustné.

Ústavný súd v zmysle svojej ustálenej judikatúry nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať skutkové a právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, s výnimkou ich arbitrárnosti alebo zjavnej neodôvodnenosti majúcej za následok porušenie základného práva (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

Opierajúc sa o uvedené východiská pristúpil ústavný súd k preskúmaniu sťažnosti sťažovateľky, aby posúdil, či účinky uplatnenej právomoci vo veci konajúcich krajského súdu a najvyššieho súdu sú zlučiteľné s obsahom sťažovateľkou označených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Z obsahu namietaného uznesenia najvyššieho súdu, ktoré bolo predmetom preskúmania zo strany ústavného súdu, ako aj z obsahu prvostupňového rozsudku, s ktorým sa krajský súd vo svojom namietanom rozsudku stotožnil a prevzal v celosti jeho odôvodnenie, vyplýva, že návrh sťažovateľky, ktorým sa domáhala vrátenia daru proti odporcom v 1. a 2. rade, bol prvostupňovým rozsudkom zamietnutý. S použitím

ustanovenia § 150 ods. 1 OSP nepriznal okresný súd právo na náhradu trov konania žiadnej zo strán, a to s odôvodnením existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa, keď skonštatoval, že odporcovia by vzhľadom na výsledok sporu síce mali nárok na náhradu trov konania, avšak bolo potrebné použiť citované ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku vzhľadom na predmet sporu, kde mohla mať sťažovateľka subjektívny pocit, že má na vrátenie daru nárok; na rodinné vzťahy účastníkov a na sociálne pomery sťažovateľky. Obdobne rozhodol o trovách konania aj odvolací súd.

V darovacej zmluve sa odporcovia zaviazali poskytnúť sťažovateľke právo doživotného užívania darovaných nehnuteľností. Okresný súd návrh sťažovateľky zamietol s odôvodnením, že sťažovateľka nepreukázala také správanie obdarovaných, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako hrubo porušujúce dobré mravy. Dovolací súd takto zhrnul odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu, ktorého závery prevzal aj krajský súd: *«V konaní nepreukázala svoje tvrdenia, že by sa musela „doprosovať“ užívania sporných nehnuteľností, že by bola obmedzovaná v ich užívaní, pretože žalovaní nespochybňujú jej právo doživotného užívania, do spôsobu užívania žalobkyňou nezasahujú a ani nezasahovali proti prenájmu týchto nehnuteľností žalobkyňou tretím osobám ([REDACTED]), hoci formálne sú žalovaní 1/ a 2/ ich spoluvlastníkmi (pozn. dovolacieho súdu). Je pravdou, že žalovaní 1/ a 2/ uzatvorili so žalobkyňou nájomné zmluvy, predmetom ktorých boli darované nehnuteľnosti, ale motívom k ich uzavretiu bolo poberanie príspevku na bývanie žalobkyňou a k ich uzavretiu došlo v jej záujme.*

Z vykonaného dokazovania taktiež vyplynulo, že vzájomné vzťahy medzi účastníkmi konania, sú vážne narušené a poznačené viacerými konfliktami, v dôsledku ktorých sa žalovaní 1/ a 2/ odsťahovali a zrušili svoje pôvodné plány na nadstavbu rodinného domu. Akýmsi spúšťačom vedúcim k ostrým konfliktom a v konečnom dôsledku k podaniu žaloby o vrátenie daru, bola skutočnosť, že žalobkyňa nesúhlasila resp. sa nevedela zmieriť s tým, že jej právo doživotného užívania darovaných nehnuteľností nie je vyznačené v katastri nehnuteľností. Túto skutočnosť nemožno pokladať za hrubo rozpornú s dobrými mravmi v zmysle § 630 OZ poprípade, že by bola žalobkyňa uvedená do omylu, pretože záväzková povaha jej práva (nie ako vecné bremeno) bola účastníkom zrejmá od počiatku t.j. od uzavretia darovacej zmluvy, spisanej z podnetu žalobkyne notárom. Pokiaľ žalobkyňa tvrdila, že v hrubom rozpore s dobrými mravmi jej žalovaní neposkytujú pomoc v chorobe

a starobe, neprejavujú o ňu záujem, neboli ju navštíviť po operácii štítnej žľazy, súd z vykonaného dokazovania zistil, že od 55 narodenín žalobkyne, kde opätovne vypukol konflikt, sa žalovaní 1/ a 2/ so žalobkyňou prestali stretávať pretože vyvolávala spory. Žalobkyňa podľa svedeckých výpovedí ťažko niesla, že na oslavu narodenín žalovanej 2/, ktorá je jej dcérou, nebola pozvaná a na túto oslavu pozvala svojho biologického otca a bývalého manžela žalobkyne. Tieto okolnosti a správanie súd taktiež neposúdil ako relevantné v zmysle ustanovenia § 630 OZ, pretože takýmto postupom sa žalovaná 2/ len snažila vyhnúť konfliktom s ohľadom na zlé vzťahy žalobkyne a jej bývalého manžela. V konaní taktiež nebolo žalobkyňou preukázané jej tvrdenie o znemožňovaní sa stretávať s vnúčatami zo strany žalovaných 1/ a 2/. Pokiaľ žalobkyňa tvrdila, že bola „podvedená“, pretože darovala nehnuteľnosti motivovaná prísľubom prestavby, ktorú mali zrealizovať žalovaní, súd taktiež tieto okolnosti nevyhodnotil za relevantné, pretože žalovaní 1/ a 2/ po darovaní nehnuteľností ich čiastočne aj zrekonštruovali, pokračovali v zámere a nechali si vypracovať aj projekt, zakúpili aj strešnú krytinu, ale k realizácii pôvodného zámeru prestavby podkrovia už neprikročili práve s ohľadom na výrazné zhoršenie sa vzájomných vzťahov a od ktorej sa aj neskôr odsťahovali. Ku konfliktným situáciám medzi účastníkmi, teda začalo dochádzať prakticky od uzavretia darovacej zmluvy, v dôsledku ich opakovania sa vzájomné vzťahy narušili až do takej miery, že žalovaná 2/ a žalobkyňa vyhľadali odbornú psychologickú pomoc. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že účastníci majú odlišný náhľad na rovnaké situácie a preto u nich dochádza ku konfliktom, pričom zo strany žalobkyne vidieť tendenciu ovplyvňovať a ovládať žalovaných 1/ a 2/ a zo strany žalovaných možno badať snahu žiť nezávisle od žalobkyne. K právnemu posúdeniu skutkových okolností súd prvého stupňa s poukazom na judikatúru uviedol, že vrátenie daru možno považovať za sankciu, ktorá postihuje obdarovaného, ak sa so značnou intenzitou alebo sústavne obdarovaný správa tak, že hrubo porušuje dobré mravy. Pri posudzovaní správania sa obdarovaného treba uplatniť aj princíp vzájomnosti t.j. posudzovať aj správanie darcu v tom zmysle, či práve správanie sa darcu nie je príčinou nevhodného správania sa obdarovaného. Za uplatnenia vyššie uvedeného princípu, súd skonštatoval, že správanie sa žalovaných 1/ a 2/ nemožno pokladať za hrubo porušujúce dobré mravy, nakoľko je podmienené správaním sa žalobkyne a zo strany žalovaných možno skôr badať snahu o minimalizovanie kontaktu so žalobkyňou, aby nedochádzalo ku konfliktom. Súd taktiež

s ohľadom na vznesenú námietku premlčania neprihliadal na vytýkané správanie sa žalovaných 1/ a 2/ pred januárom 2008. S ohľadom na zistenú skutočnosť, že spoluvlastníkmi časti sporných nehnuteľností (zapísaných na [REDACTED]) už v súčasnosti nie sú žalovaní 1/ a 2/, ale ich maloleté deti, skonštatoval, že v tejto časti je dôvodom pre zamietnutie žaloby o vrátenie daru, nedostatok pasívnej vecnej legitímácie na strane žalovaných 1/ a 21. O nepriznaní práva na náhradu trov konania žiadnemu z účastníkov súd rozhodol podľa § 150 ods. 1 O.s.p.»

Vo svojom rozhodnutí o podanom dovolaní najvyšší súd uviedol, že prípustnosť dovolania sťažovateľky nevyplýva z ustanovení § 238 ods. 1 až 3 OSP, keďže napadnutý rozsudok nevykazuje znaky rozsudkov uvedených v označených ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku, preto najvyšší súd skúmal v zmysle svojej zákonnej povinnosti vyplývajúcej z § 242 ods. 1 OSP, či v konaní súdov nižšieho stupňa nedošlo k procesnej vade konania v zmysle ustanovení § 237 OSP.

Najvyšší súd ďalej dôvodil, že sťažovateľka nenamietala procesné vady uvedené v ustanoveniach § 237 písm. a) až e) a písm. g) OSP a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní ani najavo. Sťažovateľka namietala v podanom dovolaní procesnú vadu podľa ustanovenia § 237 písm. f) OSP, že jej postupom súdov bola odňatá možnosť konať pred súdom, keďže podľa jej názoru nedáva odôvodnenie namietaného rozsudku odvolacieho súdu odpovede na všetky relevantné skutkové a právne otázky. Najvyšší súd v nadväznosti na označenú dovoláciu námietku sťažovateľky prezentoval podrobnú interpretáciu obsahu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru garantujúcich účastníkovi konania právo na spravodlivý súdny proces, kde ilustroval parametre kvalitného odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Tu zdôraznil, že súd je v záujme realizácie označených článkov ústavy a dohovoru povinný odpovedať na podstatné otázky a námietky spochybňujúce závery prijatého rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach, nie je však povinný stotožniť sa bez ďalšieho s právnymi názormi účastníka, s jeho návrhmi a hodnotením dôkazov. Najvyšší súd v nadväznosti na to dôvodil, odkazujúc na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, že v prípade potvrdenia prvostupňového rozsudku sa v princípe môže odvolací súd obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvého stupňa. Dovolací súd bol toho názoru, že krajský súd, ktorý nadviazal na rozsudok prvostupňového súdu využívajúc svoje oprávnenie v zmysle § 219 OSP, odôvodnil svoj

rozsudok postačujúco a odôvodnenia rozsudkov súdov oboch stupňov ako celok spĺňajú parametre zákona na odôvodnenie rozsudku a vytvárajú kompletizujúcu jednotu obsahujúcu vysvetlenie relevantných dôkazov, zistený skutkový stav a právne posúdenie. Najvyšší súd tak uzavrel, že dovolacia vada v zmysle § 237 písm. f) OSP nebola preukázaná.

V nasledujúcom bode najvyšší súd uviedol, že sťažovateľka ako ďalšie dovolacie dôvody prezentovala tvrdenia, že konanie je postihnuté inou vadou majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 241 ods. 2 písm. b) OSP] a že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci [§ 241 ods. 2 písm. c) OSP]. Najvyšší súd na tomto mieste vysvetlil, že ide síce o relevantné dovolacie dôvody, avšak tieto samy osebe prípustnosť dovolania sťažovateľky nezakladajú a dovolací súd sa môže opodstatnenosťou týchto dovolacích dôvodov zaoberať, iba ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému pripúšťa dovolanie zákon. Najvyšší súd konštatoval, že v sťažovateľkinom prípade prípustnosť dovolania proti namietanému rozsudku nevyplýva ani z ustanovenia § 238 a ani z ustanovenia § 237 OSP, preto dovolací súd nemohol pristúpiť k preskúmaniu existencie väd podľa ustanovení § 241 ods. 2 písm. b) a c) OSP.

Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí o trovách konania rozhodol v zmysle ustanovení § 243b ods. 5 OSP v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 OSP a ustanovením § 142 ods. 1 OSP tak, že procesne úspešným odporcom zastúpeným spoločným právnym zástupcom priznal právo na náhradu trov konania.

Z obsahu rozhodnutia, ktorým bol zamietnutý návrh sťažovateľky na vrátenie daru, vyplýva skutkový záver, že sťažovateľka nepreukázala svoje tvrdenia o obmedzení užívacieho práva, ktoré jej bolo darovacou zmluvou vyhradené, práve naopak, z rozhodnutia vyplýva záver, že odporcovia ju ako vlastníci dotknutých nehnuteľností v užívaní nijako neobmedzujú, a tiež skutkový záver o narušení integrity vzájomných rodinných vzťahov medzi sťažovateľkou a odporcami, ktoré však nemožno pričítať na vrub len odporcom, ale na ktorom participuje aj sťažovateľka. Na uvedené skutkové závery nadviazal konajúci súd svojím právnym záverom o štandardnom správaní odporcov, ktoré nemožno kvalifikovať ako správanie hrubo porušujúce dobré mravy.

Ústavný súd je toho názoru, že krajský súd v namietanom rozsudku, ako aj najvyšší súd v namietanom uznesení zrozumiteľne a bez zjavných logických protirečení vysvetlili svoj skutkový a tomu zodpovedajúci právny záver, čím poskytli dostatočnú ochranu označeným právam sťažovateľky.

Obe namietané rozhodnutia nenesú znaky svojvoľnosti ani arbitrárnosti, nie sú v nesúlade s platnou právnou úpravou, ani nepopierajú zmysel interpretovaných a aplikovaných právnych noriem a predovšetkým obsahujú dostatočne náležité a zrozumiteľné vysvetlenie svojich skutkových a právnych záverov. Ústavný súd v takýchto prípadoch nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov všeobecného súdu.

Samotná skutočnosť, že si krajský súd neosvojil interpretáciu okolností relevantných pre posúdenie správania odporcov (obdarovaných) a ich právne zhodnotenie z pohľadu sťažovateľky, nemôže ešte viesť k záveru o porušení práv sťažovateľky garantovaných čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Rovnaký záver platí o vyhodnotení námietok sťažovateľky o danosti dovolacieho dôvodu podľa § 237 písm. f) OSP zo strany najvyššieho súdu.

Odôvodnenie oboch rozhodnutí, a to krajského súdu, aj najvyššieho súdu, tak zodpovedá požiadavkám kladeným konštantnou judikatúrou ústavného súdu na odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov, a ústavný súd preto konštatuje kvalitu odôvodnenia namietaných rozhodnutí ako súladnú s obsahom čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľka v podanej sťažnosti predniesla námietky týkajúce sa spôsobu rozhodnutia dovolacieho súdu o trovách konania, keď o nich najvyšší súd rozhodol opačne v porovnaní s rozhodovaním prvostupňového súdu a odvolacieho súdu.

Ústavný súd nespochybňuje, že za určitých okolností možno k záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť aj v súvislosti s námietkami sťažovateľov smerujúcimi proti časti rozhodnutia všeobecného súdu o náhrade trov súdneho konania. Vo všeobecnosti však platí, že rozhodnutie o náhrade trov konania nedosahuje spravidla samo osebe intenzitu predstavujúcu možnosť vyslovenia porušenia základných práv

a slobôd bez ohľadu na to, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napadaného výroku o trovách konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

Z obsahu rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu vyplýva, že pri rozhodovaní o trovách konania aplikovali ustanovenie § 150 ods. 1 OSP, z ktorého v kontexte základných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku upravujúcich pravidlá priznávania trov konania vyplýva, že východiskovým pre rozhodovanie je okolnosť úspešnosti účastníka v dotknutom konaní, kde pravidlom je priznanie náhrady trov konania úspešnému účastníkovi a nepriznanie trov úspešnému účastníkovi je výnimkou z uvedeného pravidla, ktorú konajúci súd v prípade okolností hodných osobitného zreteľa môže, ale zároveň nemusí uplatniť.

Ústavný súd je toho názoru, že najvyšší súd, ktorý aplikoval pravidlo, nie výnimku, ktorá ho navyše nezaväzuje, rozhodol plne v intenciách zákona, teda spôsobom, ktorý nesignalizuje žiaden závažný procesný exces. Z uvedeného dôvodu hodnotí ústavný súd námietky sťažovateľky o porušení čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v označenej časti ako zjavne neopodstatnené.

Vzhľadom na všetky uvedené čiastkové závery dospel ústavný súd ku konečnému záveru o konformnosti oboch namietaných rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu s obsahom sťažovateľkou označených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na všetky uvedené závery rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. októbra 2016